

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af underholdsbidrag og lov om børnetilskud og andre familieydelse.

(Overførelse til kommunerne).

Fremsat den 8. december 1976 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 150 af 24. april 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag som ændret ved lov nr. 258 af 26. maj 1976 foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som *stk. 3*:

„*Stk. 3.* Loven finder ikke anvendelse på inddrivelse af renter af underholdsbidrag.“

2. § 2 affattes således:

„§ 2. Det sociale udvalg eller i kommuner med magistratsordning, magistraten, foretager efter anmodning inddrivelse af underholdsbidrag.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.“

3. § 4, *stk. 1*, affattes således:

„§ 4. Bidraget kan inddrives ved udpantning.“

4. I § 5, *stk. 3*, ændres to steder „fogden“ til „fogedretten“.

5. § 6, *stk. 1*, affattes således:

„§ 6. Pålæg om tilbageholdelse gives af det sociale udvalg (magistraten) på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor tilbageholdelse skal foretages. Det beløb, der skal tilbageholdes ved hver ud-

betaling til skyldneren, fastsættes således, at der overlades ham det nødvendige til eget og families underhold.“

6. § 6, *stk. 4, 1. pkt.*, affattes således:

„*Stk. 4.* Den, som har modtaget pålæg om tilbageholdelse, skal indbetale tilbageholdte beløb til det sociale udvalg (magistraten).“

7. § 8, 2. *pkt.*, affattes således:

„Erstatningsbeløbet kan inddrives ved udpantning.“

8. § 10, *stk. 2*, affattes således:

„*Stk. 2.* Afgørelsen træffes af politimesteren (i København af politidirektøren) på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor den bidragsberettigede bor.“

9. § 11, *stk. 1 og 2*, affattes således:

„§ 11. Bidragssskyld på 1.000 kr. eller derunder afsones med én dag for hver 50 kr., dog mindst to dage.

Stk. 2. Den del af skylden, som overstiger 1.000 kr., afsones med én dag for hver 100 kr.“

10. I § 12, 1. *pkt.*, ændres „120 dage“ til „60 dage“.

11. I § 15, *stk. 1*, ændres „— i København

overpræsidenten —“ til „(i København af politidirektøren)“.

12. § 19, stk. 1 og 2, affattes således:

„**§ 19.** Agter en skyldner at tage bopæl eller fast ophold i udlandet, inden han har opfyldt hele sin bidragspligt, skal han inden udrejsen, om fornødent efter det sociale udvalgs (magistratens) bestemmelse og i det omfang og på den måde, udvalget (magistraten) finder det passende, opfylde bidragspligten eller stille sikkerhed herfor.

Stk. 2. Undlader skyldneren at stille sikkerhed for bidragspligtens opfyldelse som fastsat i stk. 1, kan det sociale udvalg (magistraten) bestemme, at fremtidige bidrag for en nærmere fastsat periode skal kunne inddrives straks.“

13. Efter § 23 indsættes:

„**§ 23a.** Afgørelser, der træffes af det sociale udvalg (magistraten), kan indbringes for amsankenævnet. Afgørelser, der træffes af de kommunale myndigheder i København eller Frederiksberg, kan indbringes for den sociale ankestyrelse.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for afgørelser efter § 4 og pålæg om tilbageholdelse efter § 5.“

§ 2.

I lov om børnetilskud og andre familiegeldelser, jfr. lovbekendtgørelse nr. 000 af 29. oktober 1976, foretages følgende ændringer:

1. § 23 affattes således:

„**§ 23.** Søges bidrag udbetalt for tiden forud for bidragsdokumentets dato, kan bidrag udbetales i det omfang, betingelserne har været opfyldt på de forfaldsdage, der ville være indtrådt, hvis bidragsdokumentet

havde foreligget ved bidragsperiodens begyndelse.“

2. I § 24 indsættes som stk. 2:

„*Stk. 2.* Udbetalingen af bidrag sker efter regler, der fastsættes af socialministeren.“

3. § 28, 3. pkt., affattes således:

„Inddrivelse sker efter reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag med den ændring, at også bidrag, der har været forfaldet i mere end 5 år, kan inddrives ved tilbageholdelse i løn m. v., dog ikke ud over 20 år fra forfaldsdagen, og kun når inddrivelse er iværksat og fremmet uden ophold.“

§ 3.

Loven træder i kraft 1. juli 1978.

§ 4.

Sager om inddrivelse af underholdsbidrag, der verserer ved lovens ikrafttræden, færdigbehandles af de sociale udvalg (magistraten).

Stk. 2. § 1, nr. 13, finder anvendelse på afgørelser, der før lovens ikrafttræden er truffet af politimesteren (i København overpræsidenten). Afgørelser, der inden lovens ikrafttræden er påklaget til justitsministeriet, færdigbehandles af justitsministeriet.

Stk. 3. § 1, nr. 9 og 10, finder anvendelse i alle sager, hvor afsoningen ikke er afsluttet inden lovens ikrafttræden.

§ 5.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan, bortset fra § 2, ved kgl. anordning sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. Efter lov om inddrivelse af underholdsbidrag inddrives bidrag til børn og ægtefælle af politiet, i København af overpræsidiat. Inddrivelse kan ske ved udpantning, løntilbageholdelse og afsoning.

Fra politiets og overpræsidiats inddrivelse er dog efter §§ 28-29 i lov om børnetilskud og andre familiedydelser undtaget børnebidrag, der forskudsvis udbetales af det offentlige, og den del af et børnebidrag, der overstiger normalbidraget i tilfælde, hvor dette udbetales forskudsvis af det offentlige. Efter § 22, stk. 3, i lov om børns retsstilling inddriver politiet (overpræsidiat) heller ikke de bidrag, som det i henhold til den tidligere lov om børn uden for ægteskab (nr. 131 af 7. maj 1937) påhviler flere bidragspligtige at betale til staten. Disse bidrag inddrives af de sociale udvalg (magistraten). Inddrivelsen sker efter reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag, dog bl. a. med den ændring at pålæg om løntilbageholdelse gives af det sociale udvalg (magistraten).

2. På baggrund af drøftelser i justitsministeriets strukturudvalg vedrørende politiet om at søge politiet fritaget for opgaver, der ikke er egentligt politimæssige, har justitsministeriet forhandlet med Kommunernes Landsforening og København og Frederiksberg kommuner om at overføre inddrivelse af bidrag til kommunerne. De kommunale repræsentanter har under disse forhandlinger erklæret sig enige i at overtage inddrivelsesopgaverne.

Udover at lette politiet for arbejde af ikke politimæssig art vil man ved en overførelse af inddrivelsen til kommunerne opnå, at inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag samles hos samme myndighed. Det vil også i øvrigt være hensigtsmæssigt at overlade opgaven til kommunerne, der i forvejen ofte har forbindelse med de samme personer gennem administrationen af børnetilskudsloven og sociallovgivningen i øvrigt.

3. Efter forslaget skal al inddrivelse af bidrag, der er omfattet af lov om inddrivelse af underholdsbidrag, foretages af de sociale udvalg eller i kommuner med magistratordning af magistraten. Pålæg om løntilbageholdelse skal, ligesom efter de gældende regler vedrørende forskudsvis udbetalte børnebidrag, gives af de sociale udvalg, og udlæg skal ske ved den kommunale pantefoged. Kompetencen til at afsige dekret om afsoning af bidrag forbliver derimod efter forslaget hos politiet, idet

Kommunernes Landsforening har anført, at det ikke mindst for de mindre kommuner vil være vanskeligt at overtage beføjelsen til at dekretare afsoning. For så vidt angår København foreslås det, at kompetencen til at afsige afsoningsdekret overføres fra overpræsidiat til Københavns politi. Om afsoningsordningen henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 8-10.

4. Efter børnetilskudslovens § 14, stk. 1, udbetales børnetilskud kvartalsvist forud. Ifølge børnelovens § 14, stk. 4, erlægges et fastsat bidrag halvårsvist forud, medmindre andet bestemmes. Et bidrag, der er fastsat i henhold til børneloven, kan, når det ikke betales på forfaldsdagen, fordres udbetalt af det offentlige, jfr. børnetilskudslovens § 21, stk. 1. Børnebidrag, der alene beror på parternes aftale, kan derimod ikke kræves forskudsvis udbetalt.

Fra kommunal side har man lagt vægt på, at forskudsvis udbetaling af børnebidrag – bortset fra bidrag vedrørende tiden fra bidragets begyndelsestidspunkt op til første ordinære udbetalingstermin – kan ske til faste terminer. Hvis disse fastsættes kvartalsvist, vil udbetalingen kunne foregå samtidig med udbetalingen af børnetilskud og med anvendelse af det EDB-system, der er knyttet til børnetilskudsordningen. Det er fra kommunal side oplyst, at dette vil indebære en betydelig administrativ forenkling.

Justitsministeriet har derfor overvejet at fremsætte forslag til ændring af børnelovens § 14, stk. 4, således at fastsatte børnebidrag i almindelighed betales kvartalsvist forud i stedet for halvårsvist forud. For en sådan ændring kunne tale, at det må anses for en fordel for den bidragspligtige, at bidraget i almindelighed fastsættes kvartalsvist, idet mange bidragspligtige kan have svært ved på én gang at betale halvårsvist forud, navnlig når der betales bidrag til flere børn. Endvidere ville ændring af bidragsresolutioner i tilfælde af ændrede forhold hos parterne eller barnet hurtigere kunne få virkning, hvis bidraget forfaldt kvartalsvist. Bidragsberettigedes interesse i halvårsvist at få udbetalt et større beløb ad gangen synes ikke afgørende at tale imod en sådan ændring.

Fra kommunal side har man imidlertid peget på, at det administrativt er lettere kun at skulle udbetale forskudsvis børnebidrag 2 gange om året, ligesom kvartalsvist forfald væsentligt ville forøge antallet af anmodninger om forskudsvis ud-

betaling. Man vil derfor foretrække, at børnelovens § 14, stk. 4, ikke ændres, idet den rationalisering, kommunerne ønsker, også kan opnås ved, at fastsatte børnebidrag i almindelighed forfalder ved begyndelsen af hvert andet kvartal.

Justitsministeriet har herefter undladt at foreslå børneloven ændret. Gennemføres ændringen af inddrivelsesloven, agter justitsministeriet i medfør af børnelovens § 21 at anmode de bidragsfastsættende myndigheder, d. v. s. overøvrigheden, om, at forfaldstidspunktet for fastsatte børnebidrag i almindelighed skal fastsættes til den 1. april og den 1. oktober. Disse datoer er valgt, fordi bidraget i forvejen pristalsreguleres med virkning fra henholdsvis den 1. april og den 1. oktober, jfr. børnetilskudslovens § 39, stk. 3.

Ændringen i forfaldstiden for fastsatte børnebidrag vil kun få betydning for resolutioner, der udfærdiges efter lovens ikrafttræden. Der vil således i en årrække forekomme bidragsresolutioner med individuelt fastsatte forfaldsdage. Det ville være uoverkommeligt for overøvrigheden af egen drift at gennemgå samtlige resolutioner med henblik på en ændring af forfaldstidene. Der er imidlertid ikke noget i vejen for, at en af parterne anmoder overøvrigheden om ændring af resolutionen, således at bidraget forfalder den 1. april og den 1. oktober. Det forudsættes, at overøvrigheden i almindelighed efterkommer en sådan anmodning.

Forslagets § 2 indebærer en ændring af børnetilskudsloven, således at socialministeren bemyndiges til at fastsætte regler om forskudsvis udbetaling af børnebidrag for herved at opnå, at forskudsvis udbetaling af børnebidrag og udbetaling af børnetilskud så vidt muligt kan koordineres.

5. Efter inddrivelseslovens § 1, stk. 2, finder loven anvendelse på inddrivelse af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af justitsministeren. I henhold hertil har Danmark tiltrådt den nordiske konvention af 23. marts 1962 om inddrivelse af underholdsbidrag, FN-konventionen af 20. juni 1956 om inddrivelse af underholdsbidrag i udlandet og Haagerkonventionen af 15. april 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt over for børn.

Ved inddrivelse efter konventionerne har overøvrigheden visse formidlende funktioner. Udvalget vedrørende den statslige administration på amtsplanet, der bl. a. skulle redegøre for, til hvilke myndigheder statsamternes opgaver kunne hen-

lægges, såfremt den statslige amtsforvaltning ønskes ophævet, har i betænkning nr. 731/1975 s. 57-59 omtalt overøvrighedens opgaver på dette område. Udvalget har fundet det naturligt, at overøvrighedens opgaver ved inddrivelse efter konventionerne overtages af de sociale udvalg, hvis disse i øvrigt overtager inddrivelsesopgaverne.

Justitsministeriet har drøftet spørgsmålet med de implicerede myndigheder, der for så vidt angår overøvrighedens opgaver efter den nordiske konvention er enige i, at opgaverne kan overføres til de sociale udvalg. Justitsministeriet kan tiltræde dette forslag, der kan gennemføres administrativt.

Med hensyn til overøvrighedens formidlende opgaver i forbindelse med inddrivelse efter Haagkonventionen og FN-konventionen har foreningen af amtmænd og foreningen af amtsjurister udtrykt betænkelighed ved, at opgaverne overføres til de sociale udvalg. Man har bl. a. henvist til, at overøvrigheden af hensyn til bidragsfastsættelsen har en interesse i gennem formidling af inddrivelsesagerne at få direkte erfaringer med hensyn til de krav, der i de forskellige lande stilles for, at en bidragsafgørelse kan fuldbyrdes. Fra kommunal side har man anført, at mange mindre kommuner næppe har fornøden sagkundskab til at varetage disse opgaver. Socialministeriet har oplyst, at man ikke har noget ønske om, at disse inddrivelsesopgaver overføres til kommunerne.

På denne baggrund finder justitsministeriet, at det for tiden næppe vil være hensigtsmæssigt at overføre disse opgaver fra overøvrigheden til de sociale udvalg.

6. Antallet af inddrivelsesager hos politiet har i årene 1973-75 været henholdsvis 32.123, 31.838 og 30.727. De tilsvarende tal har for overpræsidiets vedkommende været 7.673, 7.557 og 8.026. Det samlede antal sager synes således nu at ligge på ca. 40.000 om året. I perioden 1968-70 var det årlige antal sager ca. 50.000.

Forslaget vil fritage politiet uden for København for arbejde, der hidtil har været udført af et betydeligt antal polititjenestemænd som en mindre del af disses almindelige arbejde i politiet. Overførelsen af inddrivelsesopgaverne vil muliggøre en forøgelse af disse polititjenestemænds egentlige politiarbejde. For Københavns politi vil forslaget gennemførelse imidlertid medføre en mindre udvidelse af arbejdsbyrden som følge af overtagelsen af overpræsidiets beføjelse til at afsige dekret om afsoning af bidrag.

Forslaget vil medføre, at inddrivelsesafdelingen i Københavns overpræsidium nedlægges. Inddriv-

F. t. l. vedr. inddrivelse af underholdsbidrag m. v.

velsesafdelingens samlede lønudgifter udgør årligt ca. 1,5 mill. kr. (april 1976 prisniveau).

For kommunerne vil forslaget medføre øgede udgifter. Kommunernes Landsforening har i 1975 på grundlag af oplysninger om antallet af begæringer om inddrivelse af politiet i de senere år anslået, at overtagelsen af inddrivelsesopgaven uden for Københavns kommune vil beskæftige mindst 25 heltidsansatte i kontorsektoren. Foreningen har skønnet, at merudgifterne vil være omkring 1,8 mill. kr. pr. år og har forudsat, at merudgifterne, selv om disse er vanskelige at bedømme præcist, tages i betragtning ved drøftelserne om de fremtidige tilskud til kommunerne efter objektive kriterier. Københavns og Frederiksberg kommuner skønner, at det fornødne personale – bortset eventuelt fra en enkelt medarbejder – til varetagelse af de arbejdsopgaver, der vil være en følge af den påtænkte opgaveomlægning, allerede er til rådighed i kommunerne.

Det er dog vanskeligt at skønne præcist over merudgifterne, bl. a. fordi de i nogen grad vil afhænge af den rationalisering, som opnås ved en koordination af udbetalingen af børnebidrag og børnetilskud, jfr. ovenfor pkt. 4.

De statslige merudgifter, der måtte fremkomme i forbindelse med, at kommunerne inden for de her anførte rammer opnår et vederlag over de generelle tilskud for en dokumenteret stigning i administrationsbyrden, vil fuldt ud blive modsvaret af kompenserende besparelser på henholdsvis indenrigsministeriets og justitsministeriets budgetter.

Justitsministeriet og indenrigsministeriet er indstillet på at løse de personalemæssige problemer, der kan opstå i forbindelse med nedlæggelse af overpræsidiets inddrivelsesafdeling. Man vil i denne forbindelse søge at sikre det personale, der bliver ledigt som følge af opgaveomlægningen, og hvis ansættelse ikke er tidsbegrænset, anden passende beskæftigelse.

7. Lovforslaget har været forelagt indenrigsministeriet, socialministeriet, ministeriet for skatter og afgifter (sømandsskattekontoret), administrationsdepartementet, budgetdepartementet, løn- og pensionsdepartementet, direktoratet for kriminalforsorgen, Københavns og Frederiksberg kommuner, Kommunernes Landsforening, overpræsidenten i København, rigspolitichefen, politidirektøren i København, politimesterforeningen, foreningen af politiassessorer og politifuldmægtige, Dansk politiforbund, foreningen af amtmænd, foreningen af amtsjurister, foreningen af pantefogder, Statstjenestemændenes centralorganisation I og II,

Akademikernes centralorganisation og Handels- og kontorfunktionærernes forbund.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 1.

Efter gældsbrevslovens § 62, stk. 1, skal den, der ifølge aftale skylder et bestemt beløb, betale rente fra forfaldsdagen, hvis beløbet ikke betales i rette tid. Ifølge § 62, stk. 2, skal skyldneren, hvis pengeskyld i andre tilfælde ikke betales i rette tid, betale rente fra den dag, fordringshaveren påbegyndte retsforfølgning til betaling af gælden. Disse regler finder i princippet også anvendelse på underholdsbidrag.

Justitsministeriet har udarbejdet et forslag til en rentelov, som skal træde i stedet for bl. a. gældsbrevslovens § 62. Der vil efter rentelovsforslaget være samme adgang til at kræve renter af underholdsbidrag som efter den gældende regel i gældsbrevslovens § 62. I forbindelse med udarbejdelsen af rentelovsforslaget har de bidragsinddrivende myndigheder oplyst, at det kun meget sjældent forekommer, at der kræves renter i forbindelse med inddrivelse af bidragsrestancer. Københavns overpræsidium har endvidere oplyst, at man i de få tilfælde, hvor rentekrav har været fremsat, har afvist at inddrive dette og i stedet henvist den berettigede til at anlægge sag ved domstolene.

Med hensyn til spørgsmålet om hvorvidt renter af underholdsbidrag bør kunne inddrives efter inddrivelsesloven, finder de inddrivende myndigheder, at det vil være overordentligt vanskeligt at administrere en ordning, hvorefter der skal opkræves renter. Navnlig vil den løbende renteberegning kunne være kompliceret. De inddrivende myndigheder har endvidere henvist til, at en stor del af renterne formentlig vil vise sig at være uerholdelige.

Under hensyn til at der ikke har vist sig noget behov for, at renter af bidragsrestancer inddrives efter inddrivelsesloven, og til de betydelige administrative vanskeligheder, der ville være forbundet hermed, er det justitsministeriets opfattelse, at de særlige inddrivelsesmidler ikke bør kunne anvendes på renter af bidragsrestancer. Underholdsbidrag tilgodeses i øvrigt gennem de nemme og hurtigt virkende særlige inddrivelsesmidler i inddrivelsesloven, ligesom krav på børnebidrag i vidt omfang sikres den berettigede gennem forskudsvis udbetaling.

Der foreslås derfor en udtrykkelig bestemmelse om, at loven ikke finder anvendelse på inddrivelse af renter af underholdsbidrag. Disse renter vil derimod fortsat kunne inddrives i overensstemmelse med almindelige regler om inddrivelse af fordringer, f. eks. ved at den berettigede anlægger retssag og opnår dom for rentekravet.

Til § 1, nr. 2.

Bestemmelsen fastslår, at det sociale udvalg eller i kommuner med magistratsordning, jfr. § 64 i lov nr. 223 af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse som ændret ved lov nr. 125 af 25. marts 1970, magistraten, efter anmodning skal inddrive underholdsbidrag.

Langt de fleste inddrivelsessager forudsættes fortsat gennemført ved indgåelse af frivillige aftaler med skyldneren.

For at inddrivelsesmyndigheden kan vurdere, hvorledes inddrivelsen bør gennemføres, skal skyldneren efter lovens § 3, stk. 1, give de fornødne oplysninger om sine økonomiske og personlige forhold. Inddrivelsesmyndigheden kan forlange, at skyldneren møder personligt. Møder skyldneren ikke efter tilsigelse, kan han bringes tilstede ved politiets hjælp. Politiets medvirken vil således fortsat kunne være nødvendig med hensyn til at finde frem til skyldnerens adresse og at afhente skyldneren, hvis han ikke møder hos inddrivelsesmyndigheden trods tilsigelse. Det forudsættes dog, at de sociale udvalg (magistraten) udviser tilbageholdenhed med at anmode om politiets bistand. Nærmere retningslinier for politiets bistand til de inddrivende myndigheder kan justitsministeriet i givet fald fastsætte administrativt.

Forslaget indebærer, at det er samme myndighed, der skal inddrive børnebidrag, hvadenten bidraget er udbetalt forskudsvist eller ej, og ægtefællebidrag. Dette rejser spørgsmålet om prioritering mellem forskellige bidragsberettigede i tilfælde, hvor det fulde beløb ikke kan inddrives.

Det følger af § 18, stk. 3, i justitsministeriets cirkulære af 28. juni 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag, at et pålæg om løntilbageholdelse, der er givet af et socialudvalg (magistraten) til dækning af forskudsvist udbetalte bidrag, viger for pålæg om løntilbageholdelse, der gives af politiet (overpræsiediet).

Der er blandt de implicerede myndigheder enighed om, at det offentliges krav på forskudsvist udlagt børnebidrag fortsat ved løntilbageholdelse skal vige for private bidragskrav, og at inddrivelsesmyndigheden først bør søge de private bidragskrav inddrevet.

Er der meddelt pålæg om løntilbageholdelse til dækning af bidrag til flere private bidragsberettigede, fordeles det tilbageholdte beløb efter inddrivelsesmyndighedens afgørelse, jfr. lovens § 9.

Nærmere regler herom kan fastsættes administrativt efter forslaget til § 2, stk. 2.

Efter kildeskattelovens § 46, stk. 3, går indeholdelse af foreløbig skat i forbindelse med udbetaling af A-indkomst forud for andre krav mod den pågældende A-indkomst, og efter lovens § 73, stk. 7, finder denne regel tilsvarende anvendelse ved inddrivelse af skatterestancer ved indeholdelse i løn m. v. Pålæg om løntilbageholdelse til dækning af bidragsrestancer må derfor fastsættes under hensyntagen til det beløb, der skal indeholdes i forbindelse med løbende udbetaling af A-indkomst, og må ubetinget vige for såvel tidligere som senere givne pålæg om løntilbageholdelse for skatterestancer.

Til § 1, nr. 3.

Efter de gældende regler foretages udpankning af fogden (underretsdommeren) både for så vidt angår forskudsvist udbetalte børnebidrag, der allerede i dag inddrives af kommunerne, og for så vidt angår de bidrag, der inddrives af politiet (overpræsiediet).

Efter forslaget kan bidraget inddrives ved udpankning. Da kravet inddrives af det offentlige og er tillagt udpankningsret, er det omfattet af lov nr. 278 af 26. maj 1976 om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. og kan inddrives af den kommunale pantefoged efter reglerne i den nævnte lov. Udgifter i forbindelse med udpankningen afholdes af den kommune, der har ansat pantefogden.

Efter retsplejelovens § 490, stk. 1, (som affattet ved lov nr. 258 af 26. maj 1976) kan en fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, først når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage en udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning.

Efter § 8, stk. 1, i loven om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. gælder retsplejelovens § 490 ikke for udlæg, som foretages af pante- og toldfogder.

Baggrunden herfor er bl. a., at reglen ikke virker hensigtsmæssig ved inddrivelse af skatter og afgifter, der forfalder periodisk flere gange om

året. Endvidere antages det offentlige at være i stand til at tage de nødvendige sociale hensyn i forbindelse med tvangsinddrivelsen.

For så vidt angår pantefogdens inddrivelse af forskudvist udbetalte børnebidrag taler de nævnte hensyn for, at retsplejelovens § 490 ikke skal gælde. Da også øvrige bidrag forfalder med korte mellemrum, og da det endvidere ville være uhensigtsmæssigt, at retsplejelovens § 490 skulle gælde ved inddrivelse af nogle bidrag, men ikke andre, bør loven om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. ikke fraviges på dette punkt.

Derimod finder retsplejelovens § 525 i princippet også anvendelse ved pantefogders udlæg for bidragskrav. Efter denne regel kan fogedretten bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Til § 1, nr. 4.

Ændringen er redaktionel.

Til § 1, nr. 5 og 6.

Ændringerne er en konsekvens af § 1, nr. 2.

Til § 1, nr. 7.

Ændringen er redaktionel.

Til § 1, nr. 8.

Lovens §§ 10–18 indeholder regler om afsoning af bidragsrestancer. Til brug ved overvejelserne om opretholdelse af afsoningsordningen indhentede justitsministeriet i 1972 oplysninger fra en række politikredse og Københavns overpræsidium for at vurdere ordningens effektivitet og virkningerne af en evt. afskaffelse. Det fremgik heraf, at afsoningsordningen præventivt er overordentligt effektiv især over for skyldnere, hos hvem løntilbageholdelse er udelukket (selvstændige erhvervsdrivende og personer, der hyppigt skifter arbejde). Overpræsidiets anførte, at afsoning ikke rammer »de sociale tabere«, men fortrinsvis personer, der ikke møder efter gentagne tilsigelser eller gang på gang svigter aftaler om afdrag. De fleste af de hørte myndigheder var derfor betænkelige ved at afskaffe afsoning som inddrivelsesmiddel.

Skønt afsoning kun iværksættes i et relativt begrænset antal tilfælde, må afsoning præventivt anses for at være et særdeles effektivt inddrivelsesmiddel. Langt den største del af afsoningssagerne vedrører børnebidrag, som er udbetalt forskudvist af kommunen, og hvor de bidragsberettigede ikke vil lide noget tab, hvis bidraget ikke inddri-

ves. Bidrag, der ikke kan inddrives, refunderes kommunen af staten. En afskaffelse af retten til at anvende afsoning som inddrivelsesmiddel vil således medføre merudgifter for staten. Størrelsen heraf er vanskelig at beregne, da afsoningsinstituttets effektivitet ikke uden videre kan måles ud fra de beløb, der er inddrevet i afsoningssagerne. Effektiviteten beror netop på, at mange bidragskyldige betaler som følge af en (latent) trussel om afsoning. En mindre del af denne merudgift ville dog modsvares af statslige besparelser, idet udgifterne til afsoning betales af staten.

For så vidt angår ægtefællebidrag og bidrag til børns videregående uddannelse, der ikke kan forlanges forskudvist udbetalt, vil tabet ramme den bidragsberettigede personligt. En ophævelse må her antages at medføre, at nogle bidrag, der ellers ville være blevet betalt, udebliver med den følge, at de bidragsberettigede bliver dårligere stillet og evt. henvises til at søge økonomisk støtte hos social- og sundhedsforvaltningen.

På baggrund af det anførte er justitsministeriet betænkelig ved på nuværende tidspunkt at foreslå, at afsoningsinstituttet ophæves. Derimod indebærer forslaget § 1, nr. 9 og 10, en mildnelse af virkningerne af afsoningsordningen.

Fra kommunal side er det anført, at det, hvis afsoning opretholdes, vil være meget vanskeligt, ikke mindst for de mindre kommuner, at overtage beføjelsen til at afsige afsoningsdekret.

Det foreslås derfor, at afgørelsen af, om skyldneren skal hensættes til afsoning, fortsat træffes af politimesteren. Efter den gældende lov træffes afgørelsen i København af overpræsidenten. Da overpræsidiets inddrivelsesafdeling nedlægges, hvis nyordningen gennemføres, foreslås det, at spørgsmålet i København afgøres af politidirektøren.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 11.

Til § 1, nr. 9 og 10.

Efter den gældende lovs § 11 afsones bidragskyld på 300 kr. eller derunder med én dag for hver 10 kr., dog mindst to dage. Den del af skylden, som overstiger 300 kr., afsones men én dag for hver 25 kr.

I betænkning om ændring af reglerne om inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag (nr. 300/1961), der ligger til grund for den gældende lov, begrundes s. 39 de nugældende regler med et ønske om ajourføring af dagældende takster i forhold til den afsoningstid, der fulgte af inddrivelsesloven fra 1937 (lov nr. 133 af 7. maj 1937 § 12) og det i 1937 gældende normalbidrag. På dette

grundlag foreslog ovennævnte betænkning den afsoningsskala, der fremgår af lovens § 11, hvorefter afsoningstiden for et års normalbidrag for en far (for hovedstadskommunerne) udgjorde 57 dage.

Pr. 1. oktober 1976 er en fars normalbidrag 3.732 kr. årligt. Anvendes skalaen i lovens § 11, er afsoningstiden for et års normalbidrag 167 dage, hvilket dog vil stride mod lovens § 12, hvorefter skyldneren ikke kan hensættes til afsoning mere end 120 dage inden for 1 år.

Forhøjelsen af underholdsbidragene, der skyldes den økonomiske udvikling, har således medført en utilsigtet forlængelse af den mulige afsoningstid. Formålet med forslaget er en ajourføring af afsoningsskalaen. Afsoningstiden for 1 års børnebidrag for en far vil blive 47 dage.

Det er samtidig fundet rimeligt at foreslå den årlige øvre grænse i lovens § 12 nedsat fra 120 til 60 dage.

Til § 1, nr. 11.

Efter lovens § 15, stk. 1, kan afgørelse om afsoning eller om afsoningens iværksættelse udsættes, såfremt skylden afdrages i overensstemmelse med en af politimesteren – i København overpræsidenten – fastsat afdragsordning, eller det skønnes, at skyldneren er ude af stand til at betale på grund af forhold, som ikke kan lægges ham til last, såsom sygdom, uforskyldt arbejdsløshed eller særlig tyngende forsørgerpligter.

Justitsministeriet har overvejet, om denne kompetence for politiet bør opretholdes, når inddrivelsen i øvrigt overføres til kommunerne. Spørgsmålet har været drøftet med de implicerede myndigheder, og justitsministeriet finder det herefter hensigtsmæssigt, at politiet fortsat kan udsætte afgørelse om og iværksættelse af afsoning af de grunde, der er nævnt i § 15, stk. 1. Dette svarer til den ordning, der i dag gælder for så vidt angår afsoning af bidrag, der er forskudsvist udbetalt af det offentlige.

Det foreslås derfor alene, at overpræsidentens kompetence efter § 15, stk. 1, overføres til politidirektøren i København.

Overførelsen af inddrivelsen til kommunerne vil dog indebære, at det sociale udvalg (magistraten) administrerer eventuelle afdragsordninger, der fastsættes af politiet. De kommunale myndigheder skal således bl. a. modtage afdrag fra skyldneren og afregne til bidragsberettigede.

Til § 1, nr. 12.

Ændringen er en konsekvens af § 1, nr. 2.

Til § 1, nr. 13.

Efter den gældende ordning er justitsministeriet rekursmyndighed i forhold til politiets (overpræsidiets) afgørelser om inddrivelse, i det omfang disse kan påklages til en højere administrativ myndighed. Det sociale udvalgs afgørelser vedrørende inddrivelse af forskudsvist udbetalte børnebidrag kan efter § 32, stk. 2, i børnetilskudsloven i samme omfang indbringes for amtsankenævnet. Afgørelser truffet af de kommunale myndigheder i København og Frederiksberg kan påklages til den sociale ankestyrelse.

Ved overførelse af inddrivelse til kommunerne forekommer det hensigtsmæssigt, at den myndighed, der kan behandle klager over det sociale udvalgs (magistratens) afgørelser, er den samme som efter børnetilskudsloven. En bestemmelse herom findes i forslaget til § 23 a. Efter § 23 a, stk. 2, gælder klageadgangen ikke for afgørelser efter § 4 og pålæg om tilbageholdelse i løn m. v. efter § 5. Dette skyldes, at indsigelser mod den kommunale pantefogeds afgørelser om udpantning (§ 4) skal afgøres af fogedretten (underrettsdommeren), jfr. § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. Indsigelser mod pålæg om tilbageholdelse i løn m. v. afgøres efter inddrivelseslovens § 5, stk. 3, ligeledes af fogedretten.

Politiets afgørelse om, at skyldneren skal hensættes til afsoning, kan efter § 16 ikke indbringes for højere administrativ myndighed, men skyldneren kan forlange spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed forelagt domstolene efter retsplejelovens kapitel 43 a. Klager over politiets afgørelser vil i øvrigt fortsat kunne indbringes for justitsministeriet.

Til § 2, nr. 1.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger pkt. 4 agter justitsministeriet, hvis forslaget gennemføres, at anmode overørighederne om, at forfaldstiden for fastsatte børnebidrag i almindelighed fastsættes til den 1. april og den 1. oktober, således at bidraget i tilfælde af forskudsvist udbetaling kan udbetales sammen med børnetilskuddet for henholdsvis april og oktober kvartal.

Ændringsforslaget til børnetilskudsloven er en følge heraf. Ændringen i forfaldstidspunkterne for fastsatte børnebidrag vil medføre, at der ved første fastsættelse af et bidrag må fastsættes bidrag for en del af et halvår indtil en 1. april eller en 1. oktober. Også dette bidrag skal kunne udbetales forskudsvist, og den gældende bestemmelse i § 23, der begrænser udbetalingen til halvårsbidrag, må derfor udgå.

Til § 2, nr. 2.

Bestemmelsen bemyndiger socialministeren til at fastsætte nærmere regler om forskudsvis udbetaling af bidrag. Baggrunden herfor er, at der bl. a. må fastsættes regler om, på hvilket tidspunkt den bidragsberettigede skal anmode om forskudsvis udbetaling, for at denne kan ske samtidig med udbetaling af børnetilskud. Hvis anmodning om forskudsvis udbetaling af børnebidrag sker for sent til, at udbetaling kan foretages sammen med børnetilskud, skal den bidragsberettigede kunne få bidraget udbetalt straks. Det samme vil gælde, hvis der anmodes om forskudsvis udbetaling ved første-gangsfastsættelse af bidrag for perioden indtil den første ordinære udbetalingstermin.

Forskudsvis udbetaling af børnebidrag vil fortsat være betinget af en begæring fra den bidragsberettigede før hver enkelt udbetaling.

Til § 2, nr. 3.

Ændringen er en konsekvens af § 1, nr. 2.

Til § 3.

Fra kommunal side har man ønsket at have ca. et halvt år efter lovens vedtagelse til at forberede nyordningen. For at muliggøre, at ledigt personale i overpræsidiets inddrivelsesafdeling så vidt muligt sikres anden passende beskæftigelse, jfr. de almindelige bemærkninger pkt. 6, foreslås det, at ændringerne træder i kraft den 1. juli 1978.

Til § 4.

Stk. 1 indebærer, at alle sager, der verserer hos politiet og overpræsidiat på tidspunktet for lovens

ikrafttræden, oversendes til kommunerne (bidragsberettigedes bopælskommune).

Det følger af *stk. 2*, at amsankenævnet er rekursmyndighed vedrørende afgørelser, der er truffet før lovens ikrafttræden. Afgørelser, der før lovens ikrafttræden er truffet af overpræsidenten i København eller politimesteren på Frederiksberg, skal dog påklages til den sociale ankestyrelse.

Hvis sagen allerede er indbragt for justitsministeriet, foreslås det dog af administrative grunde, at ministeriet færdigbehandler og afgør sagen.

Efter *stk. 3* finder de ændrede regler om afsoning anvendelse i alle sager, hvor afsoning ikke er afsluttet inden lovens ikrafttræden. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med ikrafttrædelsesbestemmelsen vedrørende ændring af straffelovens § 55, *stk. 2*, 1. pkt., i lov nr. 285 af 14. juni 1974. Reglen indebærer, at afsagte afsoningsdekreter skal omberegnes efter den nye skala, før afsoning iværksættes, ligesom der skal ske omberegninger med hensyn til allerede iværksatte afsoninger, når afsoningen ikke er afsluttet ved lovens ikrafttræden.

Til § 5.

Lov om inddrivelse af underholdsbidrag gælder for Færøerne, og det foreslås, at ændringerne i inddrivelsesloven kan sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de særlige færøske forhold tilsiger. Lov om børnetilskud og andre familiefællesskaber gælder ikke for Færøerne.

Inddrivelsesloven og børnetilskudsloven gælder ikke for Grønland.

Bilag.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslagets §§ 1 og 2 nævnte bestemmelser i den nugældende formulering, medens de foreslåede ændringer opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

Lov om inddrivelse af underholdsbidrag:

§ 1. Reglerne i denne lov finder anvendelse på inddrivelse af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse.

Stk. 2. Endvidere finder lovens regler anvendelse på inddrivelse af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af justitsministeren.

§ 2. Efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler skal politiet og i København overpræsidenten på begæring foretage inddrivelse af underholdsbidrag.

§ 4. Bidraget kan inddrives ved udpantning efter reglerne i retsplejelovens kapitel 54. De udgifter ved udpantningen, der ikke kan fås godtgjort af skyldneren, afholdes af statskassen.

§ 5. Bidraget kan inddrives ved tilbageholdelse af skyldnerens lønning eller andet arbejdsvederlag, derunder provision, tantieme, gratiale og feriegodtgørelse. Tilbageholdelse kan ligeledes kræves i ventepenge eller pension, uanset om pensionen udredes af offentlig eller privat kasse. På samme måde kan tilbageholdelse kræves i folkepension, invalidepension, andre periodiske ydelser fra offentlige kasser, i understøttelse, som skyldneren har krav på, i livrente og andre periodisk forfaldende forsikrings-

Forslaget.

1. I § 1 indsættes som stk. 3:

„Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på inddrivelse af renter af underholdsbidrag.“

2. § 2 affattes således:

„§ 2. Det sociale udvalg eller i kommuner med magistratsordning, magistraten, foretager efter anmodning inddrivelse af renter af underholdsbidrag.“

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.“

3. § 4, stk. 1, affattes således:

„§ 4. Bidraget kan inddrives ved udpantning.“

Gældende formulering.

beløb samt i renter i båndlagte kapitaler eller andre kapitaler, der er hensat til rentenydelse for skyldneren.

Stk. 2. Pålæg om tilbageholdelse kan gives, selv om ydelsen til skyldneren ikke er forfalden, og tilbageholdelse kan ske, selv om ydelsen helt eller delvis er unddraget fra kreditorforfølgning.

Stk. 3. Fremsætter skyldneren indsigelse imod et pålæg om tilbageholdelse, afgøres spørgsmålet af fogden ved kendelse. Tilbageholdelsen udsættes dog ikke ved sagens indbringelse for fogden.

§ 6. Pålæg om tilbageholdelse gives af politimesteren på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor tilbageholdelsen skal foretages. I København gives pålægget af overpræsidenten. Det beløb, der skal tilbageholdes ved hver udbetaling til skyldneren, fastsættes således, at der overlades ham det nødvendige til eget og families underhold.

Stk. 2. Pålægget skal være skriftligt og angive indholdet af §§ 7-8 samt § 22.

Stk. 3. Er skyldneren forhyret med dansk skib, kan bestemmelserne i stk. 1-2 fraviges efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler.

Stk. 4. Den, som har modtaget pålæg om tilbageholdelse, skal indbetale tilbageholdte beløb til politiet — i København overpræsident. Indbetaling skal ske, efterhånden som tilbageholdelse finder sted, medmindre vedkommende myndighed fastsætter en anden betalingsordning.

§ 8. Den, der har modtaget pålæg om tilbageholdelse i løn m. v., er erstatningspligtig, såfremt pålægget ikke efterkommes. For erstatningsbeløbet kan udpantning finde sted efter samme regler som fastsat i § 4, stk. 1.

§ 10. Skønnes det, at et forfaldent bidrag ikke vil kunne inddrives ved udpantning eller tilbageholdelse i løn m. v., træffes der efter den bidragsberettigedes anmodning afgørelse om, hvorvidt skyldneren skal henlægges til afsoning af bidraget.

Forslaget.

4. I § 5, *stk. 3*, ændres to steder „fogden“ til „fogedretten“.

5. § 6, *stk. 1*, affattes således:

„**§ 6.** Pålæg om tilbageholdelse gives af det sociale udvalg (magistraten) på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor tilbageholdelse skal foretages. Det beløb, der skal tilbageholdes ved hver udbetaling til skyldneren, fastsættes således, at der overlades ham det nødvendige til eget og families underhold.“

6. § 6, *stk. 4, 1. pkt.*, affattes således:

„*Stk. 4.* Den, som har modtaget pålæg om tilbageholdelse, skal indbetale tilbageholdte beløb til det sociale udvalg (magistraten).“

7. § 8, *2. pkt.*, affattes således:

„Erstatningsbeløbet kan inddrives ved udpantning.“

Gældende formulering.

Stk. 2. Afgørelsen træffes af politimesteren på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor den bidragsberettigede bor. I København træffes afgørelsen af overpræsidenten.

§ 11. Bidragsskyld på 300 kr. eller derunder afsones med én dag for hver 10 kr., dog mindst to dage.

Stk. 2. Den del af skylden, som overstiger 300 kr., afsones med én dag for hver 25 kr.

Stk. 3. Ved afsoning af flere bidragsforpligtelser beregnes afsoningstiden efter det samlede bidragsbeløb.

Stk. 4. Afsoningen sker efter reglerne om straf af hæfte.

§ 12. Skyldneren kan ikke hensættes til afsoning i mere end 120 dage inden for et tidsrum af et år, selv om afsoningen vedrører flere bidragsforpligtelser. Den del af bidragene, der som følge heraf ikke kommer til afsoning, og som var forfalden ved afsoningens påbegyndelse, kan heller ikke senere forlanges afsonet.

§ 15. Afgørelse om afsoning eller om afsoningens iværksættelse kan udsættes, såfremt skylden afdrages i overensstemmelse med en af politimesteren — i København overpræsidenten — fastsat afdragsordning, eller det skønnes, at skyldneren er ude af stand til at betale på grund af forhold, som ikke kan lægges ham til last, såsom sygdom, uforskyldt arbejdsløshed eller særlig tyngende forsørgerpligter.

Stk. 2. Inden der træffes sådan bestemmelse, skal der så vidt muligt indhentes en erklæring fra den bidragsberettigede.

§ 19. Agter en skyldner at tage bopæl eller fast ophold i udlandet, inden han har opfyldt hele sin bidragspligt, skal han inden udrejsen, om fornødent efter politimesterens — i København overpræsidentens — bestemmelse og i det omfang og på den måde, denne finder det passende, opfylde bidragspligten eller stille sikkerhed herfor.

Stk. 2. Undlader skyldneren at stille sikkerhed for bidragspligtens opfyldelse som fastsat i stk. 1, kan politimesteren — i Kø-

Forslaget.

8. § 10, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Afgørelsen træffes af politimesteren (i København af politidirektøren) på det sted, hvor skyldneren bor, eller, hvis han ikke har kendt bopæl her i landet, på det sted, hvor den bidragsberettigede bor.“

9. § 11, stk. 1 og 2, affattes således:

„**§ 11.** Bidragsskyld på 1.000 kr. eller derunder afsones med én dag for hver 50 kr., dog mindst to dage.

Stk. 2. Den del af skylden, som overstiger 1.000 kr., afsones med én dag for hver 100 kr.“

10. I § 12, 1. pkt., ændres „120 dage“ til „60 dage“.

11. I § 15, stk. 1, ændres „- i København overpræsidenten -“ til „(i København af politidirektøren)“.

12. § 19, stk. 1 og 2, affattes således:

„**§ 19.** Agter en skyldner at tage bopæl eller fast ophold i udlandet, inden han har opfyldt hele sin bidragspligt, skal han inden udrejsen, om fornødent efter det sociale udvalgs (magistratens) bestemmelse og i det omfang og på den måde, udvalget (magistraten) finder det passende, opfylde bidragspligten eller stille sikkerhed herfor.

Stk. 2. Undlader skyldneren at stille sikkerhed for bidragspligtens opfyldelse som

Bilag til f. t. l. vedr. inddrivelse af underholdsbidrag m.v.

Gældende formulering.

benhavn overpræsidenten — bestemme, at fremtidige bidrag for en nærmere fastsat periode skal kunne inddrives straks.

Stk. 3. Består en af skyldneren stillet sikkerhed i kaution, finder reglerne i §§ 2-9 tilsvarende anvendelse ved bidragets inddrivelse hos kautionisterne.

Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke personer, som tager bopæl eller fast ophold i Finland, Island, Norge eller Sverige. I det omfang, det fastsættes af justitsministeren, omfatter bestemmelsen heller ikke personer, som tager bopæl eller fast ophold i andre lande, med hvilke der er indgået aftale om ydelse af bistand ved inddrivelse af underholdsbidrag.

Lov om børnetilskud og andre familieydelse:

§ 23. Søges bidrag udbetalt for tiden forud for bidragsdokumentets dato, kan bidrag udbetales for halvårslige perioder i det omfang, betingelserne har været opfyldt på de halvårslige forfaldsdage, der ville være indtrådt, hvis bidragsdokumentet havde foreligget ved bidragsperiodens begyndelse.

§ 24. Bidrag kan kræves udbetalt forskudsvis med det beløb, der er fastsat i medfør af loven om børns retsstilling, dog, bortset fra tilfælde, hvor barnet er avlet ved en ved dom fastslået kønsfrihedsforbrydelse, ikke med mere end normalbidraget, der udgør 3.336 kr. årlig for faderen og 2.208 kr. årlig for moderen.

§ 28. Når et bidrag udbetales forskudsvis, indtræder det offentlige i retten til at indkræve bidraget. Retten hertil er i forhold

Forslaget.

fastsat i stk. 1, kan det sociale udvalg (magistraten) bestemme, at fremtidige bidrag for en nærmere fastsat periode skal kunne inddrives straks.“

13. Efter § 23 indsættes:

„**§ 23a.** Afgørelser, der træffes af det sociale udvalg (magistraten), kan indbringes for amsankenævnet. Afgørelser, der træffes af de kommunale myndigheder i København eller Frederiksberg, kan indbringes for den sociale ankestyrelse.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for afgørelser efter § 4 og pålæg om tilbageholdelse efter § 5.“

1. § 23 affattes således:

„**§ 23.** Søges bidrag udbetalt for tiden forud for bidragsdokumentets dato, kan bidrag udbetales i det omfang, betingelserne har været opfyldt på de forfaldsdage, der ville være indtrådt, hvis bidragsdokumentet havde foreligget ved bidragsperiodens begyndelse.“

2. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

„*Stk. 2.* Udbetalingen af bidrag sker efter regler, der fastsættes af socialministeren.“

3. § 28, 3. *pkt.*, affattes således:

„Inddrivelse sker efter reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag med den

Gældende formulering.

til det offentlige undergivet den almindelige 20-årige forældelse. Inddrivelse sker efter reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag med den ændring, at pålæg om tilbageholdelse i løn m. v. gives af det sociale udvalg, og at også et bidrag, der har været forfaldet i mere end 5 år, kan inddrives ved tilbageholdelse, dog ikke ud over 20 år fra forfaldsdagen, og kun når inddrivelse er iværksat og fremmet uden ophold.

Forslaget.

ændring, at også bidrag, der har været forfaldet i mere end 5 år, kan inddrives ved tilbageholdelse i løn m. v., dog ikke ud over 20 år fra forfaldsdagen, og kun når inddrivelse er iværksat og fremmet uden ophold.“